

LISA
GARDNER

MYLIU
DAR
LABIAU

Iš anglų kalbos vertė
Albinas Šorys

Sofoklis

VILNIUS, 2021

Prie manęs priėjo Bobis. Prižiūrėtoja paleido mano ranką. Ją perėmė Bobis ir nusivedė mane į automobilį.

Didi baigė tvarkyti popierius. Ji artėjo prie automobilio, grėsmingai žiūrėdama į mane, kol surakintomis rankomis ir kojomis bandžiau kiek įmanoma oriau pralįsti pro Bobio atidarytas dureles ir susirangyti ant užpakalinės sėdynės. Per daug atsilošiau ir įstrigau kaip vabalas, ore mataruojantis kojomis. Bobis turėjo įlįsti vidun ir pastumti mane už klubo.

Didi papurtė galvą ir sėdo prie vairo.

Po akimirkos masyvūs kiemo vartai atsidarė. Mes išvažiavome į Bostono gatves.

Pažvelgiau į pilką kovo dangų ir sumirksėjau išvydusi šviesą. *Atrodo, snigs*, pagalvojau, bet nieko nepasakiau.

Didi atvažiavo į ligoninės mašinų stovėjimo aikštelę. Čia jau laukė keletas automobilių, pradedant baltais visureigiais ir baigiant juodai baltais policijos automobiliais. Jie sustojo, o likusieji išsirikiavo už mūsų eile. Didi pažvelgė į mane per veidrodėlį.

– Pradėk kalbėti, – tarė ji.

– Norėčiau kavos.

– Eik šikt.

Nesutvardžiau šypsenos. Tapau panaši į savo vyrą – skilau į gerąją Tesą ir blogąją Tesą. Geroji Tesa išgelbėjo Kim Voters gyvybę. Geroji Tesa grūmėsi su kalinėmis ir akimirksniai pasijuto oria teisėsaugos pareigūne.

Blogoji Tesa vilkėjo oranžinį kombinezoną ir sėdėjo užpakalinėje policininkų mašinos sėdynėje. Blogoji Tesa... na, blogajai Tesai diena dar tik prasidėjo.

– Yra paieškos šunys? – paklausiau.

– Yra *lavonų* ieškotojai, – pabrėžė Didi.

Vėl šyptelėjau, tačiau šikart liūdnai ir akimirksniai pajutau, jog galiu netekti šaltakraujškumo. Viduje žiojosi tuštuma. Aš tiek praradau. Ir galėjau prarasti dar daugiau.

Kalėdoms noriu tik dviejų priekinių dantų...

– Galėjote rasti ją anksčiau, – sumurmėjau. – Galvojau, jog rasite ją.

– Kur važiuot? – nukirto Didi.

– Antrasis kelias. Į vakarus, link Leksingtono.

Didi pajudėjo iš vietos.

– Viską žinome apie patrulį Lajonsą, – trumpai pasakė Didi, sėdėdama vairuotojo vietoje. Antruoju keliu išvažiavome iš Arlingtono, ir miesto džiungles pakeitė utopinio priemiesčio vaizdeliai. Toliau matėsi Leksingtono ir Konkordo aristokratų sodybos, o už jų – senoviniai kaimiški Masačusetso Harvardo pastatai.

– Ką sužinojote? – paklausiau. Man buvo ištis smalsu.

– Kad jis tave sumušė, norėdamas patvirtinti tavo parodymus apie smurtaujančią vyrą.

– Ar esate trenkęs moteriai? – paklausiau detektyvo Dodžo. Bobis Dodžas persisuko kėdėje:

– Papasakok man apie smogiką, Tesa. Patikrink, ar patikėsiu tavo istoriją.

– Negaliu.

– Negali?

Pasilenkiau į priekį, kiek leido antrankiai:

– Aš jį nudėsiu, – niūriai pasakiau. – O blogai kalbėti apie mirusius yra negražu.

– Tik jau nereikia, – piktai įsiterpė Didi. – Kalbi kaip personažas iš animacinio filmuko.

– Na, esu porą kart gavusi į galvą.

Ji vėl užvertė akis.

– Esi tiek pat pamišusi, kiek aš – kilniaširdė, – trumpai nukirto Didi. – Viską apie tave žinome, Tesa. Apie tavo nepataisomą lošėją vyrą, prašvilpusį tavo santaupas. Apie hormonų kamuojamą paauglį, tavo geriausios draugės brolių, kuris vieną

naktį pabandė išmėginti savo laimę. Atrodo, prie tavęs tiesiog limpa netikę vyrukai, kuriuos paskui nušauni.

Nieko neatsakiau. Geras detektyvas mokėjo čiupti jautį už ragų.

– Tačiau kuo čia dėta dukra? – negailestingai paklausė ji. – Patikėk, nekaltinu, jog triskart suvarpei Brajanui krūtinę. Tačiau kodėl, po velnių, kliuvo ir dukrai?

– Ką jums papasakojo Šeinas? – paklausiau.

Didi suraukė antakius:

– Turi omeny prieš ar po to, kai tavo liurbis draugelis bandė man vožti?

Švilptelėjau.

– Matot, taip ir sakiau. Iš pradžių sumušė vieną moterį, o antrą sumušti jau lengviau.

– Ar su Brajanu buvo kilęs konfliktas? – dabar prabilo Bobis. – Ėmėte grumtis. Netyčia įsimaišė Sofi.

– Prisistačiau į tarnybą penktadienio naktį, – pasakiau žiūrėdama pro langą. Vis mažiau namų, vis daugiau medžių. Artėjome prie tos vietos. – Nuo to laiko nemačiau savo dukros.

– Tai Brajanas viską padarė? Kodėl gi nesuvertus visos kaltės jam? Kam meluoti ir išgalvoti tokią painią istoriją?

– Šeinas manimi nepatikėjo. Jei jau jis nepatikėjo, tai kas patikėtų?

Pravažiavome raudonai nudažytą obuolių kioską. Dabar jis buvo tuščias, tačiau rudenį čia galėjai nusipirkti stiklinę puikiausių obuolių sulčių. Buvome čia atvažiavę prieš septynis mėnesius, gėrėme obuolių sultis, ritomės nuo šieno kupetų, apžiūrėjome moliūgų derlių. Ar dėl to čia važiavau šeštadienio popietę, kai jau temo, į kulnus nukritusia širdimi, beveik išprotėjusi iš sielvarto, panikos ir nevilties? Turėjau greitai, greitai, greitai suktis. Mažiau galvoti. Daugiau veikti.

Todėl atvažiavau čia, kur paskutinį kartą buvome išvykę su šeima, prieš Brajanui išplaukiant rudenį. Vienas paskutinių laimingų mano prisiminimų.

Sofi tiesiog dievino šį obuolių kioską. Ji išgėrė tris stiklines sulčių ir, paguvėjusi nuo cukraus antplūdžio, ėmė lakstyti ratais po moliūgų lysves, kol galiausiai išrinko ne vieną, bet tris moliūgus. Tėtį moliūgą, mamą moliūgę ir dukrą moliūgaite, jos žodžiais tariant. Visą moliūgų šeimą.

– *Mamyte, ar galima? Galima, galima, galima? Prašau, prašau, prašau.*

– *Žinoma, brangioji, tu visiškai teisi. Būtų gaila kurį nors vieną palikti. Pasiimkime visą šeimą.*

– *Kaip smagu! Tėveli, tėveli, tėveli, mes nusipirksime visą moliūgų šeimą! Kaip smagu!*

– Pasukite į dešinę, – sumurmėjau aš.

– Į dešinę? – Didi paspaudė stabdžius ir pasuko.

– Už keturių šimtų metrų sukite į karę, bus kaimo keliukas...

– *Visus tris? – Brajanas pažvelgė į mane purtydamas galvą. – Tave lengva palaužti.*

– *Tu nupirkai jai spurgų prie sulčių.*

– *Tai trys spurgos lygu trys moliūgai?*

– *Matyt.*

– *Gera, bet čiur aš skaptuosiu moliūgą tėtį...*

– Medis! Sukite čia. Į kairę, į kairę. Už trisdešimties metrų sukite dešinėn.

– Tikrai negalėjai nupiešti žemėlapiu? – piktai paklausė Didi.

– Tikrai.

Didi įsuko į nedidelį kaimo keliuką, automobilio ratai grūmėsi su sukietėjusio sniego danga. Už mūsų sunkiai važiavo viena, dvi, trys, keturios mašinos, už jų – keli balti visureigiai ir eilė policijos automobilių.

Tikrai snigs, nutariau aš.

Tačiau tai buvo nebesvarbu. Čia nematyti civilizacijos ženklų. Atvykome į apmirusių medžių, užšalusių tvenkinių ir bevaisių baltų laukų kraštą. Net jei kas nors čia ir įvyktų, žmonės

negreit apie tai sužinotų. Tokią vietą vilties netekusi moteris galėtų panaudoti paskutiniam pasispardymui.

Blogoji Tesa prabudo.

– Atvažiavome, – pasakiau.

Ir detektyvė Didi Voren, padėk jai Dieve, sustojo.

– Lipk lauk, – piktai pasakė ji.

Nusišypsojau. Nesusilaikiau. Pasižiūrėjau puikiajai detektyvei į akis ir pasakiau:

– Šių žodžių laukiau visą dieną.